Învăţături ale Sfântului Vasile Cel Mare

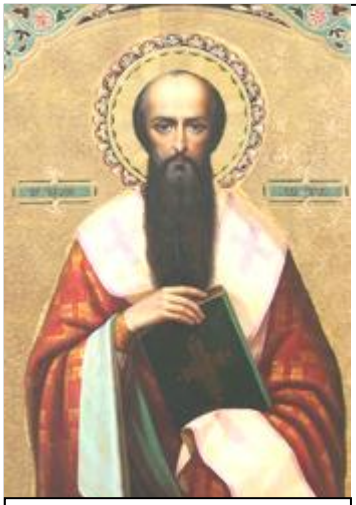

Sf.Vasile cel Mare, *icoană*

O faptă bună nu este niciodată uitată; cine seamănă bunăvoire culege prietenie, iar cel ce sădeşte bunătate adună dragoste.

Ascultarea este scara cea mai scurtă către cer.

Omul desăvârşit este acela care primeşte cu o egală stare a duhului şi cu mulţumire, din mâinile Domnului, schimbările vieţii sale, atât pe cele fericite, cât şi pe cele nefericite.

Raţiunea porneşte de la cunoaştere pentru a ajunge la credinţă.

Pâinea care vă prisoseşte este pâinea celui flămând; haina care îţi atârnă în garderobă este haină celui gol; încălţămintea pe care nu o purtaţi este încălţămintea celui desculţ; banul pe care îl ţineţi ascuns este banul săracului; faptele de caritate pe care voi nu le săvârşiţi sunt tot atâtea nedreptăţi pe care le comiteţi.

Fericit este acela care nu gândeşte răul.

Mai este încă timp pentru rezistenţă, pentru răbdare, pentru vindecare, pentru schimbare. Ai alunecat? Ridică-te. Ai păcătuit?

Opreşte-te. Nu sta printre păcătoşi, ci păşeşte deoparte.

Despre invidie: Să fugim, fraţilor, de invidie, de cursa cea drăcească, ca nu cumva legându-ne de răutatea păcatului să cădem în osânda cea amară. Pentru că Domnul se împotriveşte celor mândri, iar celor smeriţi le dă har. Deci, unde este invidie şi ceartă, acolo nu este cercetarea darului lui Dumnezeu, ci numai lucruri de defăimare şi diavoleşti gânduri. Apoi, ce este mai ticălos decât invidia? Invidiază leneşul agonisirile celui bogat, dar el nu se osteneşte, că din osteneală vine agonisirea. Invidiază păcătosul curăţia celui drept, dar nu voieşte să se tragă pe sine-însuşi de la păcat. Invidiază desfrânatul întreaga-înţelepciune a celui curat, dar nu voieşte să se asemene cu viaţa lui. Drept aceea, nu păşiţi cu mândrie şi lăsaţi invidia. Pentru că invidia este întristarea inimii şi stricăciunea sufletului, stricarea dragostei, vrajbă faţă de toţi, împiedicarea faptei bune, arvuna osândei şi moştenirea gheenei. Deci, acestea auzind, fraţilor, să nu ţinem invidie ci să petrecem în dragoste.

Întotdeauna să pui înaintea ochilor ultima zi din viaţa ta. Când te scoli în zorii zilei, să nu fii sigur că mai ajungi până seara; de când îţi întinzi trupul în pat să se odihnească, să nu tragi nădejde că vei mai vedea lumina zilei, astfel te vei putea înfrâna mai uşor de la toate patimile.

Inima ta să mediteze pururea la bunurile cereşti făgăduite, ca însăşi acelea să te cheme pe calea virtuţilor.

Să fii şi aici ca şi în viaţa viitoare. Toate bunurile pământeşti pe care le posezi, să le transpui în lăcaşurile cereşti, ca şi cum tu de acolo ai fi venit. În felul acesta, când vei fi chemat de Domnul, vei merge în linişte şi cu plăcere. Atunci, după ce va fi descătuşat de legăturile trupului, sufletul tău va fi întâmpinat de cetele îngerilor; atunci, toată mulţimea sfinţilor se va uni cu tine în îmbrăţişare şi te va duce în rugăciuni, în faţa adevăratului Judecător.

Să iubeşti pe Dumnezeu din toată virtutea ta, ca prin toate acţiunile tale să placi Aceluia. După cum cel legat prin căsătorie se străduieşte să placă soţiei, cu atât mai mult monahul trebuie, prin orice mijloace, să placă lui Hristos. „Cel ce păzeşte poruncile Lui (Hristos), rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu în el” (Ioan II, 24). Dumnezeu nu vrea să fie iubit prin vorbe, ci prin inimă curată şi fapte bune. Cine zice: „iubesc pe Dumnezeu”, dar nu păzeşte poruncile Lui, acela este mincinos. Un astfel de ins se înşală pe sine însuşi (…), fiindcă Dumnezeu nu este văzător al vorbelor, ci al inimii; El iubeşte pe acei care Îi slujesc în simplitatea inimii.

Dacă pe părinţii pământeşti îi iubim cu atâta dragoste, deşi au muncit puţin timp pentru noi, cu atât mai mult trebuie să iubim pe Tatăl Ceresc!

(Sfântul Vasile cel Mare, Învăţătură către fiul duhovnicesc)